

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 632/2025
20.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Град ..., чији је пуномоћник Родољуб Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Зајечар из Зајечара, чији је пуномоћник Живадин Богдановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2024 од 23.10.2024. године, у седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2024 од 23.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2024 од 23.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 23/24 од 30.05.2024. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 10.11.2022. године (погрешно означено 10.01.2022. године), којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 30.12.2005. године са анексима и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад, те тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 88.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из разлога предвиђених чланом 407. став 1. тачке 3. и 4. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 441. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује и да је другостепени суд, без отварања расправе утврдио да је вршилац дужности директора туженог био овлашћен

да одлучује о правима, обавезама и одговорностима запосленог, иако то првостепени суд није закључио. По садржини првостепене пресуде ова чињеница утврђена је са ослоном на садржину дописа Министарства здравља Републике Србије број 112-01-911-04 од 24.10.2022. године, којим је тужени обавештен да др ББ, који је донео и потписао спорно решење, обавља послове вршиоца дужности директора туженог до 31.12.2023. године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту ..., на основу уговора о раду закљученог 03.12.2005. године. Спорним решењем од 10.11.2022. године, тужени је тужиоцу отказао уговор о раду на основу члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, јер својом кривицом није поштовао радну дисциплину, тако што је 02.11.2022. године у току радног времена конзумирао алкохол. Правилником туженог о поступку провере алкохолисаности и утицаја других средстава зависности запослених и уговором ангажованих лица број ... од 16.01.2019. године, прописано је да је забрањено свако конзумирање алкохола, као и других средстава зависности у току радног времена; да је забрањен рад или боравак у алкохолисаном стању или под утицајем других средстава зависности у кругу и објектима ЗЦЗ (члан 2. ставови 1. и 2.); да се под алкохолисаним стањем у смислу тог правилника подразумева садржај алкохола у организму запосленог већи од 0,00 мг/мл, било да је дошао на посао у таквом стању или је себе у току рада довео у такво стање (члан 5.). У складу са наведеним Правилником, директор туженог је 02.11.2022. године формирао Комисију и издао налог за проверу алкохолисаности запослених. Тужилац се сагласио са тестирањем и тест је био позитиван. Иза тога, тужилац је одбио да се подвргне контролном тесту, у сврху утврђивања количине алкохола у крви. Пре доношења спорног решења тужилац се изјаснио на упозорење о постојању отказног разлога, тако што је истакао да се каје што је 02.11.2022. године конзумирао алкохол на послу, да ће са конзумацијом алкохола престати одмах и потражити стручну помоћ.

Са полазишта на овако утврђене чињенице нижестепени судови налазе да је тужени послодавац био овлашћен, с обзиром на делатност коју обавља, да пропише да само присуство алкохола у организму током обављања радних задатака представља довољан разлог за отказ уговора о раду. Тужилац је био упознат са забраном, писмено је упозорен о постојању отказаног разлога и на упозорење се изјаснио, па имајући у виду да је чланом 17. уговора о раду који су странке закључиле 10.12.2005. године предвиђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду по свим основима предвиђеним законом, колективним уговором или тим уговором, оспорено решење је законито у смислу одредби члана 179. став 3. тачка 4. и члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 95/2018), као и чланова 112. и 116. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 96/2019 и 58/2020).

Неосновано се ревизијом указује да су судови погрешно применили материјално право.

Спорно решење засновано је да одредби члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18), по којој послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то због доласка на рад

под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање посла.

Утврђено је да је општим актом туженог, чија је садржина тужиоцу била позната, предвиђена нулта толеранција на алкохол, имајући у виду специфичност посла који обављају здравствени радници. Пошто је послодавац из оправданих разлога предвидео да било које присуство алкохола у организму представља отказни разлог, а из изјашења тужиоца на упозорење о постојању отказног разлога следи да он јесте конзумирао алкохол у току радног времена, не може се прихватити становиште тужиоца да би отказни разлог постојао само у ситуацији да је тужени пружио доказе да је алкохолисаност тужиоца имала или могла имати утицаја на обављање посла. Прописивање забране сваког конзумирања алкохола здравственим радницима због отклањања могућности утицаја на обављање посла није супротно законској формулацији отказног разлога из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, тужилац је био упознат са овом забраном и у изјашњењу на упозорење послодавца да постоји отказни разлог није негирао да је повредио забрану, већ је истакао да је спреман да потражи стручну помоћ.

На подлози утврђења да је ББ на основу овлашћења ресорног министарства обављао послове вршиоца дужности директора туженог до 31.12.2023. године, у светлу члана 192. Закона о раду, по ком о правима, обавезама и одговорностима из радног односа у правном лицу одлучује надлежни орган код послодавца, неосновани су наводи ревизије да је оспорено решење потписало неовлашћено лице.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић